

20 anys d'amics i cinc de coneguts

20 anys d'Amics (Els Amics de les Arts, 2025)

Hi ha grups que no només canten cançons. Hi ha grups que t'acompanyen la vida sencera, que posen banda sonora als records i que es fan presents en qualsevol moment. Aquest 2025, Els Amics de les Arts celebren dues dècades de trajectòria amb el disc recopilatori 20 anys. És un àlbum on reuneixen alguns dels temes més emblemàtics de la seva carrera i on incorporen col·laboracions inèdites: Sergio Dalma, La Pegatina, Figa Flawas o Marco Mezquida al piano. La proposta vol ser un homenatge i una celebració, però sense voler també obre una ferida per a qui els ha seguit des del primer dia.

Amb un so pop cada cop més refinat i una narrativa que inicialment els va fer únics, Els Amics han sabut crear un estil propi dins del panorama català. Però els seus últims treballs, especialment des d'El senyal que esperaves (2020), han anat deixant enrere part de la seva essència original. Aquella manera única d'explicar la quotidianitat amb una sensibilitat desbordant, a través de lletres que et feien esgarrifar i que arribaven on no arriben les paraules. Una capacitat màgica de fer-nos sentir part de la seva història, aquella que connectava de manera directa amb un públic que no solament els escoltava. Perquè jo formo part d'aquesta generació que no pot explicar els últims quinze anys sense ells. Cançons com "Monsieur Cousteau", "El Matrimoni Arnolfini", "Armengol" o "Apunto Shakespeare" no eren només temes que cantaves en un concert: eren companyia, banda sonora, reflex d'una vida viscuda a través de lletres brillants i pròximes. Les seves cançons no només t'explicaven històries; t'hi posaven dins, t'hi feien sentir dins.

Aquest disc, però, no només recull cançons: fa memòria. I, en fer-ho, evidencia una realitat incòmoda: que la gran majoria dels temes que encara emocionen, que encara fan vibrar, són del seu període inicial. Les peces més recents, "escasses en aquest disc" tot i tenir una producció molt més cuidada, han anat perdent aquella mirada íntima, humana, gairebé cinematogràfica, que els feia especials. És com si, en l'intent de sonar més moderns, ells haguessin deixat de sonar a ells mateixos. Ara prioritzen el vestit —l'instrumental, l'ambient, el tempo—, però han deixat de cuidar l'ànima de les cançons: la paraula. I això, per a qui venim d'un lloc on els Amics ens feien plorar amb una frase o una metàfora fina, és una pèrdua dolorosa.

20 anys no és un mal disc. Al contrari, és un bon disc. Però és un disc que, precisament per ser-ho, recorda com era d'excel·lent el grup. I com de lluny ha quedat d'allò que el va portar on és. Evidentment, els grups evolucionen. I han de fer-ho. Però una cosa és créixer i l'altra és desconnectar-se. Quan penso en ells ara, penso en el que van ser, no en el que són. I això diu molt. Diu que encara que el so soni millor, la pell ja no s'eriça. No és una qüestió de qualitat, sinó de connexió. De mirar el món com el miraven, amb ironia tendra, amb dolor bonic, amb quotidianitat poètica. De tornar a fer-nos sentir que parlen de nosaltres, amb nosaltres. Malgrat tot, no hi ha cap retret en aquestes paraules. Només un desig sincer: que aquest aniversari serveixi per tornar a mirar enrere, no amb nostàlgia, sinó amb consciència. Per recordar d'on venen i per què van enamorar-nos. Perquè la modernitat pot ser compatible amb l'essència. I perquè encara som molts els que els enyorem... no com a músics, sinó com a amics.

Crítica elaborada per Laia Bargués de la **Biblioteca Municipal de Martorell** en el marc del projecte Va de música.